

Projev starosty Prahy 6 Ondřeje Koláře

S lehkou nadsázkou se dá říct, že dnes slavíme 98. narozeniny našeho státu. Za svůj život si naše republika prošla mnohým. Radostným dětstvím, turbulentním mládím, zažila zradu i ponížení, podařilo se jí chytit takřkajíc druhou mízu, prošla si rozvodem a s bývalým manželem zůstala v nebývale přátelském vztahu. Toho je třeba si vážit. Nabízí se ale otázka, můžeme-li i naši svobodu a demokracii považovat za stejně staré a samozřejmé, jako naši zemi. Bohužel totiž nejdou ruku v ruce a mají tendence se jedna druhé i třetí vzdalovat. Toho jsme svědky i nyní. Svoboda a demokracie, které jsme v roce 1989 po jedenapadesáti letech nabyli, jako by se z naší společnosti opět vytrácely, jako bychom přestávali rozumět jejich významu a smyslu. Letošní oslavy narozenin našeho státu se nesou v podivné atmosféře. V atmosféře plné zloby a snad i zoufalství z toho, že se jednomu člověku podařilo naši společnost rozdělit takovým způsobem, jakým byla naposledy rozdělena snad na sklonku čtyřicátých let minulého století. Tedy v době, kdy propukl naplno třídní boj. Jsme svědky neuvěřitelné arogance moci na straně jedné a absolutní impotence moci na straně druhé. Přestože se naší zemi daří, prosperuje a snad i vzkvétá, dusí nás čím dál tím víc blbá nálada. Žijeme v Půlnočním království, kde starý král, obklopen mocichtivými rádci, dělá svými rozhodnutími šaška nejen sám ze sebe. V Půlnočním království, kde není třeba zakazovat zpěv, protože v něm do zpěvu stejně nikomu není. Jsme svědky zneužívání státních symbolů v osobní prospěch úzké skupinky prapodivných individuí. V přímém přenosu sledujeme pošlapávání tradic a hodnot, na kterých byla naše státnost postavena. Stáváme se nesrozumitelným partnerem v rámci mezinárodních společenství, do kterých jsme svobodně vstoupili.

Jeden moudrý a respektovaný pán jednou prohlásil, že musíme klesnout na úplné dno, abychom se od něho mohli odrazit a vystoupat opět nahoru. Myslím, že na dno jsme klesli v roce 2013. Bohužel se ukázalo, že je na něm stále ještě příliš silná vrstva půl století starého toxického bahna plného nenávisti, malosti, hulvátství, pohrdání, normalizačních praktik a pošilhávání východním směrem. Do tohoto bahna jsme zabředli a část z nás v něm začala hledat pevný bod, od kterého bychom se mohli odrazit. Tento bod se nám snad podaří nalézt v roce 2018. Pokud ne, hrozí totiž, že se do této otrávené špíny budeme bořit čím dál hlouběji a podaří se nám, ve snaze se z ní vysvobodit, jejím čeřením zakalit i dosud relativně čistou vodu nad ní. To se bohužel daří té druhé části naší společnosti, která si v blátě plném těch nejnižších, nejhorších a nejodpudivějších vlastností rochní a rozstříkuje je za halasného chrochtání daleko kolem sebe.

Přestože jsem ještě relativně mlád a mnoho mých kritiků říká, že nemám dostatek zkušeností, naučil jsem se nepropadat panice, jak se říká neházet flintu do žita. V historii jsme se již několikrát dokázali od onoho pomyslného dna odrazit. Mrzí mě jen, že opakujeme stále dokola stejné chyby, že ze z nich neumíme poučit. Je to možná dáno naší pohodlností a bohužel i nezájmem nebo snad nevědomostí. Tuším totiž, že kdybychom dobře znali svou historii, její chyby bychom neopakovali. Tato země si to totiž nezaslouží. Česká republika je země krásná, v mnoha ohledech bohatá a i když je malá, dala světu mnoho velikého. Je tak na čase, abychom si jí začali náležitě vážit a vrátili jí to, co nám dává. Práce bude hodně, existuje totiž přírodní zákon, podle kterého vykácený les dorůstá přibližně o sto let déle, než trvá kácení. Doufám, že tomu v případě budování státu tak není.

Dovolte mi na závěr připomenout vám jednu větu, která upadá v zapomnění a dnes může znít trochu pateticky – pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávisť. Všechno nejlepší Česká republiko!